

Capitolul 2

Florentina își luă repede pantofii sport și alergă spre curte.

— Bună! strigă ea.

— Bună, Florentina! N-am aruncat mingea cu intenție! zise Ana, care se uita la ea plină de remușcări în timp ce lua mingea din stratul de legume.

Florentina observă cu mâhnire că mingea lovise un răsad de roșii. Planta era ruptă, iar vârful îi atârna trist. Două roșii căzuseră strivite la pământ.

— S-au rupt roșiile, observă Florentina.

— Tu ești Florentina!

Femeia cu părul ciufulit îi întinse Florentinei mâna.

— Bună, eu sunt Rita.

Florentina întinse și ea mâna.

— Bună ziua, răspunse ea prietenoasă.

— Am auzit deja atât de multe despre tine. Am aflat că îndeplinești dorințe. Asta sună de-a

dreptul grozav! zise Rita în continuare. O să-ți cum-păr alte roșii, bineînțeles!

— Nu-i nevoie, o întrerupse Florentina. Se mai întâmplă. Dar poate continuăm să ne jucăm în cealaltă parte a curții.

— Continuăm? întrebă surprinsă Rita.

— Asta înseamnă că joacă și Florentina cu noi, îi explică Ana și începu deja să dribleze.

— Exact! strigă Florentina care deja era în spatele ei. Dacă am ocazia, de ce nu?

Voia să îi ia mingea Anei, dar nu avea nicio șansă. Ana o fentă și alergă cu mingea în altă direcție.

— Așteaptă, că te prindem imediat, spuse Rita și încercă să-i taie calea din cealaltă parte.

Ana aruncă pur și simplu mingea deasupra Ritei și trecu în viteză pe lângă ea.

— Atenție! spuse Florentina gâfâind, căci în sfârșit reuși să intre în posesia mingii.

— Aici, Florentina! strigă Rita și ridică ambele mâini în aer, de parcă ar fi jucat handbal, nu fotbal. Trageeeee!

Doar că în spatele Ritei se afla fereastra domnului Suciu, iar Florentina nu voia să o lovească.

— Trage odată! strigă Rita, dar, între timp, Ana recuperează mingea. Ce ghinion! exclamă Rita.

Domnul Suciu apărură brusc la fereastră.

— Chiar trebuie să faceți atâta gălăgie? strigă el morocănos. Vreau să mă uit la televizor și nu aud din cauza voastră.

— Domnule Suciu, doar știți cum este la fotbal! zise Florentina și îi făcu cu ochiul vecinului ei, binevoitoare.

— Ne puteți face galerie mie și Florentinei, spuse Rita și răsse exagerat de tare.

Părea că găsisse foarte amuzantă replica ei.

Domnul Suciu închise fereastra dând dezaprobat din cap.

— Ce tare, jucați fotbal! strigă Neli care tocmai se întorsese cu Max de la plimbare. Joc și eu în echipă cu Ana, hotărî ea. Așteptați-mă și pe mine, trebuie doar să mă duc sus să îl las pe Max, să nu fugă și el după minge.

Urcă în grabă scările, cu câinele pe urmele ei. Nu dură mult și coborî din nou în curte cu pantofi sport în picioare.

Apoi începu jocul. Pip zbura ciripind pe deasupra capetelor lor și se adăposti în copacul dorințelor după ce o minge înaltă aproape că îl atinse.

Florentina și Rita jucau fără speranță împotriva Anei și a lui Neli. În timp ce pe Florentina o amuza situația, pe Rita părea că o enervează tare.

— Găini neastâmpărate ce sunteți! strigă ea și începu să cotcodăcească.

Dar nu trecu mult și se așeză pe banca de lângă căsuța cu clătite a Florentinei.

— Nu mai pot, se plânse ea.

— Ce-i drept, mi-ar prinde bine o pauză, spuse Florentina și luă mingea în mână.

— Să mâncăm câte-o înghețată? întrebă Neli, iar Ana dădu din cap entuziasmată.

Pierdută în gânduri, Rita își plimbă mâna peste scândurile din lemn ale căsuței de clătite.

— Deci aici se coc celebrele clătite? întrebă ea cu privirea spre Florentina. Mi-aș dori să gust și eu una.

Florentina scutură din cap prietenește.

— Altă dată. Acum trebuie să-și ia Ana și Neli câte o înghețată, dar și eu aș vrea una. Fac cinste!